

[Christophersen.]

med også gøre det muligt samtidig at gen-nemføre en række foranstaltninger, som kan støtte produktion og beskæftigelse.

Jeg tænker her på bedre afskrivningsregler, jeg tænker på bedre realkreditregler, jeg tænker på særlige låne- og garantiordninger til dele af erhvervslivet.

Dette ville være en afbalanceret plan, som kunne skabe tillid både i erhvervslivet og ude i verden til, at Danmark nu vil løse sine problemer. Men det er denne afbalancerede plan, vi ikke kan få øje på i statsministerens tale. Vi kan se dele af en sådan plan. Vi kan få øje på brudstykker af et mønster, men der mangler væsentlige elementer, før mønsteret træder frem, og disse elementer vil venstre under forhandlingerne søge at tilføre planen. Det vil være vores forudsætning for at tage et politisk medansvar, at dette lykkes.

Statsministeren erklærer, at det er afgørende for tilliden i hele erhvervslivet, at der igen kommer gang i eksporten. For at opnå denne tillid og fremme denne eksport, hvad er det så, regeringen foreslår? Ja, man foreslår at gennemføre forskellige af de foranstaltninger, den tidligere regering allerede havde forberedt: kurssikring, eksportkredit osv. Der er ingen diskussion om, at det er fornuftige forslag. Og så foreslår man, at man skal forbedre afskrivningsreglerne i 1975 med, vil jeg sætte, et beløb på 300-350 mill. kr. Jeg kender ikke forslaget, men det er jo de beløbstørrelser, man hidtil har talt om, når man har talt om socialdemokratiets afskrivningsforslag.

Vi afviser naturligvis ikke sådanne forslag, men jeg vil godt understrege, at de jo ikke står i noget praktisk forhold til de vældige problemer, erhvervslivet i øjeblikket stilles over for. Om 7 dage udløses 3 dyrtidsportioner til en værdi af 6 mia kr., hvorefter hvervenes omkostninger må bære størsteparten. Om 6 måneder udløses mindst 2 dyrtidsportioner, der lægger andre 4 mia kr. oven i de første 6 mia kr. Hertil kommer så en overenskomstløsning, som regeringen sætter sin lid til — og det er jo al ære værd — vil være forsvarlig, men som den ikke nærmere specificerer forsvarligheden af, fordi den ikke giver nogen ramme for, hvad en sådan løsning skal føre til.

Disse tre begivenheder vil jo i fællesskab

betyde, at det danske lønniveau i 1975 vil komme til at ligge mindst 16 og måske endda 19-20 pct. højere end i 1974, og det vil betyde, at vores almindelige prisniveau blot på grund af disse indenlandske årsager i år vil komme til at ligge en halv snes procent højere end i fjor. Dertil kommer så de prisstigninger, som vil ramme os udefra.

Det må være indlysende for alle, at regeringens udspil over for disse milliardforøgelses af omkostningsniveauet ikke vil få nogen praktiske virkninger i retning af at forbedre konkurrenceevnen. De vil højst kunne forhindre en del, en mindre del, af den forværring, der nu er optræk til, og derfor er statsministerens ord om eksportens betydning rigtige, men foreløbig uden særligt praktisk indhold.

Regeringens foreløbige udspil koncentrerer sig da også i virkeligheden om noget helt andet end en løsning af eksportproblemerne. Statsministeren lægger i sin tale hovedvægten på en stimulering af den indenlandske efterspørgsel. Regeringen foreslår nu et nyt kæmpesubsidium til nybyggeriet på 750 mill. kr., billigere statslån til reparation og vedligeholdelse af huse, øget beløb til arbejdsløshedsunderstøttelse, formindskelse af de planlagte besparelser med ca. 1,7 mia kr., en opgivelse af elafgiften og dermed en yderligere svækkelse af indtægtssiden på finansloven med 350 mill. kr.

Alt i alt lægger man således op til en direkte og indirekte stimulering af den private og den offentlige efterspørgsel med ca. 4 mia kr., og det gør man altså på et tidspunkt, hvor man uden at blinke samtidig imødeser automatiske indtægtstigninger på op mod en halv snes milliarder kroner.

Hvilke konsekvenser vil en sådan politik få? Vi behøver ikke at diskutere, om den vil øge beskæftigelsen. Naturligvis vil den det. Det er ikke problemet. Heller ikke det problem, som den økonomiske politik alene må koncentreres om. Men det, der er det alvorlige ved regeringens udspil, ved den manglende plan i det, vi har fået præsenteret, er, at de gunstige beskæftigelsesvirkninger, der naturligvis altid vil komme af at foretage meget betydelige stimuleringer af efterspørgslen, i løbet af kort tid kan blive truet af andre og langt farligere konsekvenser.

En af konsekvenserne vil være, at vores